

ning, ja saa skal han have Erstatning, men har han intet saadant Krav, kan jeg ikke indse, at man overhovedet her i dette Tilfælde kan give Erstatning. Det vilde føre for vidt at give Erstatning, naar man skulde give Erstatning, hver Gang en eller anden privat Ejer har lidt et Tab, medmindre der virkelig er begaaet Uret imod ham, og er der begaaet Uret imod ham, kan det jo slaas fast ved Domstolene. Spørgsmaalet er jo nemlig det, hvorvidt Ministeriet i sin Tid — det ligger jo meget langt tilbage i Tiden, længe før min Tid — har begaaet en formel Fejl ved ikke at gaa den regulære Vej i Henhold til Vandløbsloven af 28de Maj 1880: gennem Amdsraadet at faa nedsat en Landvæsenskommission for at faa denne Liver Aa reguleret; men Ministeriet har gennem Klitvæsenet ladet det gøre direkte. Det er et Spørgsmaal, som der naturligvis kan være Tvivl om, hvorvidt Ministeriets Fremgangsmaade har været fuldstændig rigtig. Det er noget tvivlsomt, hvorvidt den nederste Del af Liver Aa overhovedet skal henføres til de Vandløb, som staa under offentlig Tilsyn, altsaa falde ind under Vandløbsloven af 28de Maj 1880. Det er i Grunden Hovedspørgsmaalet, men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at hvis Ministeriet var gaaet den fuldstændig regulære Vej i Henhold til Lov af 28de Maj 1880, vilde der altsaa have været nedsat en Landvæsenskommission og foretaget Regulering i Henhold til denne, længe før Angøgeren havde opsat sin Vindmotor, og i saa Fald kunde der ikke have været Tale om Erstatning, naar han opsatte den bagefter. Jeg skal ogsaa her tilføje, at den delvise Regulering af Aaen var foretagen, da han opsatte sin Vindmotor, saa der var al mulig Grund for ham til at se sig for, naar han vidste, at Aaen var reguleret, og til ikke at opsætte sin Vindmotor, før han havde nøje undersøgt, om Vandstandsforholdene ikke ved Reguleringen vare saaledes ændrede, at den ikke kunde gøre fuld Nytte. Jeg kan ikke se andet, end at dette Spørgsmaal nærmest henhører under Domstolene, og jeg kan ikke som Minister love noget som helst om at tage dette Andragende under Overvejelse, men maa foreløbig henholde mig til det Afslag, som en Gang er givet fra Ministeriets Side i denne Sag.

Jessen: Den højtærede Minister udtalte, at jeg ikke havde anført Grunde for, at der skulde gives Erstatning til dem, som havde overtaget deres Gaarde efter

1864. Jeg mente dog temmelig udførlig at have fremhævet, at Ulemperne særlig ere fremkomne omkring 1890. Navnlig paa den Tid, da den tyske Regering gik til Beskyttelsessystemet, ere Forholdene jo blevne meget værre end tidligere, og i Henhold dertil er det, jeg har ment, at der for Opnaaelsen af Erstatningen burde sættes en anden Grænse for Tidsfristen end 1864. Efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra den højtærede Minister og fra den ærede Ordfører, kan jeg imidlertid ikke andet end beklage, at jeg ikke kan nære mindste Haab om at føre Sagen videre, og jeg skal derfor tage mit Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget Nr. 2 uden for Betænkningen er taget tilbage. Er der nogen, der optager det? (Ophold.) Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Jungersen: Jeg maa desværre beklage, at hverken den ærede Ordfører eller Ministeren har ment at kunne tilraade, at det af mig anbefalede Andragende henvises til den højtærede Landbrugsminister. Naar man særlig har næret Betænkelighed derved, er Grunden jo den, at Andrageren har ment sig forurettet og har skrevet i sit Andragende, at han tænkte muligvis at ville søge gennem Domstolene at bringe Ministeriet eller Staten til at komme ham til Hjælp. Det er vistnok en Fejl fra Andragerens Side, at han har anført noget saadant i sit Andragende, saa meget mere som det ligesom skinnede igennem fra den højtærede Landbrugsministers Side, at ogsaa han mener, at Ministeriet muligvis har begaaet en formel Fejl, inden man gik til Reguleringen af Aaen. Men da Ministeren mener, at Ministeriet har begaaet en saadan Formfejl, synes jeg rigtignok, det er lidt strængt at forlange af denne Mand, at han netop skal søge Domstolene. At gaa Domstolsvejen er jo ingen billig Historie, og det er et Spørgsmaal, om det ikke bliver lige saa dyrt for Manden som enten at forny sin Snelg eller opføre et Stemmeværk. Jeg vil imidlertid sige, at naar Ministeriet overhovedet erkender dette, synes jeg, at det ogsaa er rigtigt at vise sig saa human over for den nævnte Mand, at man siger: Det kan være, at vi have begaaet en Fejl, og da vi til Dels maa indrømme det, ville vi ogsaa være med til at støtte Manden og derved gøre den Uret, der er gjort ham, god igen, og vi ville da anbefale, at han faar et Tilskud til Opførelse af Stemmeværket.